

„Ali Hazelwood si zaslúži zlatú medailu za najsexy román roka.“

Lauren Asher

ALI HAZELWOOD

ZAKÁZANÉ VODY

Ljndeni

Zakázané vody

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Ali Hazelwood

Zakázané vody – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ZAKÁZANÉ
VODY

ALI HAZELWOOD

Z angličtiny preložila Michaela Meňhartová

Ljndeni

Ali Hazelwood: *Deep End*

Copyright © 2025 by Ali Hazelwood

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

Published in the United States by Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

Translation © Michaela Meňhartová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4808-7

ISBN e-knihy 978-80-566-4795-0 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4796-7 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4794-3 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Táto je rozhodne pre AmsterDÁMY

Vážení čitateľ, vážená čitateľka,
ešte raz ti veľmi pekne ďakujem, že si si vybral/
vybrala jednu z mojich kníh. Táto je možno moja
najobľúbenejšia zo všetkých a som veľmi rada,
že je na svete! Skôr než sa do nej začítaš, chcem,
aby si vedel/vedela, že toto dielo obsahuje doho-
vorené a odsúhlasené skúmanie fetišov – najmä
odovzdania kontroly. Ak sa ho rozhodneš čítať,
dúfam, že sa ti bude páčiť.

S láskou

Ali

PROLÓG

CELÉ SA TO ZAČNE, KEĎ SA PENELOPE ROSSOVÁ NAKLO-
ní ponad masívny stôl v reštaurácii a vyhlási: „Desiaty
kruh pekla: nájdeš lásku svojho života, ale sex je taký o ni-
čom.“

Pred celým skokanským tímom Stanfordu.

O štvrt' na dvanásť doobeda.

Počas brunchu k mojim dvadsiatym prvým narodeninám.

Neviem sa zorientovať, ešte pred chvíľou sme zachádzali
do detailov o svojich tráviacich ťažkostiach. Plne som využí-
vala svoje novonadobudnuté právo piť, ale moju reakciu by
nezastavil ani všetok alkohol sveta. „Čo?“

Nemám v sebe veľa taktu. Našťastie, moje zvolanie prehlu-
šia reakcie zvyšku tímu: Bree zabehne, Bella pohoršene zhík-
ne a Victoria skepticky hlesne: „Nie je *Blomqvist* tvoja život-
ná láska?“

„To teda je,“ povie Pen a prikývne.

Napijem sa mimosy. Chutí oveľa horšie ako čistý poma-
rančový džús, ale efekt alkoholu je *veľmi* príjemný.

„Pen. Zlatko.“ Bree si z okuliarov zotrie espresso martini okrajom trička svojej sestry Belly, ktorá jej to dovoľí. Tak to asi medzi dvojčatami býva. „Koľko si toho vypila?“

„Iba asi pol toho džbánu.“

„Aha. Možno by sme mali...“

„Ale *in mimosa veritas*.“ Pen sa ešte viac nakloní. Rozhodí rukou a stíši hlas. „Zverujem sa vám, baby. Obnažujem sa. Upevňujeme si tým väzby.“

Victoria si povzdychne. „Pen, milujem ťa, budem pri tebe stáť, pôjdem s tebou až do plameňov Mordoru, ale ubezpečujem ťa – žiadne väzby tu *neupevňujeme*.“

„Prečo?“

„Pretože trepeš.“

„Prečo?“

„Pretože Blomqvist je *popiči*.“

Pripito sa opriem a prinútim sa myslieť na Lukasa Blomqvista, čo nerobím často. Ľudia si o mne myslia, že ma fascinuje všetko, čo nejako súvisí s bazénom. Jediné športy, ktoré ma aspoň trochu zaujímajú, sú skok do vody a skok na suchu (amatéri tomu hovoria gymnastika). Zvyšok ide mimo mňa. Vodných športov je jednoducho priveľa. Nemôžem sledovať aj tímy vodného póla na Stanforde, nieto ešte plavcov.

Napriek tomu je ťažké Blomqvista ignorovať. Možno preto množstvo medailí alebo svetových rekordov. Okrem toho, keď kapitánka môjho tímu chodí s ďalším hviezdny atlétom, patrilo by sa, aby som niečo vedela aj o ňom. Pen je s Blomqvistom už celú večnosť. Pokojne by mohli byť zasnúbení od narodenia pre upevnenie diplomatických vzťahov medzi Spojenými štátmi a Švédskom.

Zatvorím oči, aby som si v mysli vyvolala tých pár spomienok, čo naňho mám. Čierne plavky. Tetovania. Krátke hnedé vlasy. Nadpriemerné rozpätie rúk. Majestátna a zá-

roveň nerealisticky pôsobiaca postava, akú má každý druhý plavec.

Victoria má pravdu. Môžeme s istotou povedať, že Blomqvist *je* popíči.

„Nepovedala som, že nie je. Je skvelý. Len nie...“ Pen skríví tvár, čo je natoľko vzdialené od jej zvyčajného sebavedomého vystupovania, až z toho vytriezviem.

Musím povedať, že Pen je tak trochu úžasná. Ide si za svojím. Je ten typ človeka, ktorý inštinktívne vie, ako niekomu pomôcť uvoľniť sa. Pripomenie vám, aby ste dodržali pitný režim. Keď sa vám lepia vlasy o pery, ponúkne gumičku, ktorú nosí na zápästí. Pamäta si, kedy máte polonarodeniny. Mohla by som do päťdesiatky chodiť na workshopy osobného rozvoja a nechať sa preprogramovať tímom dátových analytikov, ale nezískala by som ani tretinu jej šarmu, pretože jej druh charizmy vychádza priamo z bazových párov v chromozómoch. A teraz si akože hryzie nechty, akoby práve objavila sociálnu úzkosť? Nepáči sa mi to.

„Len nepredstavuje... to, čo chcem. A úprimne povedané, ani ja nie som to, čo chce on,“ dodá popod nos.

„Napríklad?“ Vďaka Victorii za to, že sa pýta na veci, na ktoré ja nemám odvahu. Každý tím potrebuje extroverta bez filtra.

„Kriste pane. Len chcem... viete, občas...“ Pen zastoná. Obleje ma studený pot. „Núti ťa Blomqvist...“

„Nie. Bože, *nie*.“ Pokrúti hlavou, ale asi nevyzerám presvedčene, lebo pokračuje. „Nie. To by nikdy neurobil.“ Všetci ostatní opustili konverzáciu – dvojčatá sa hádajú, ktorý drink je či, Victoria máva na čašníka. „Luk taký nie je. Len... ako chlapovi povieš, že potrebuješ niečo iné?“

Prečo sa pýta *mňa*? Vyčítala mi z vrások na čele *má skúsenosti s plieskaním po zadku*?

Úprimne, nečudovala by som sa. „Nie sú škandinávski muži veľmi slobodomyselní?“

„Možno? Rozhodne je slobodomyselný, čo sa týka...“ Nedokončí myšlienku, pretože nás preruší malý krdel' čašníkov, ktorí veľmi rozladene spievajú narodeninovú pesničku a deje sa priveľa vecí naraz.

Sfúknem jedinú sviečku krivo vytrčajúcu z lávového koláčika. Tím mi daruje nové elastické popruhy. Na chvíľu sa dojato pozastavím nad tým, že aj taký chronický introvert ako ja si našiel ľudí, ktorí sú takí *dobrí*. Victoria ide na toaletu. Pen zavolá teta. Bree chce vedieť, aké predmety som si vybrala v jesennom semestri.

Je toho veľa. Na príliš krátky časový úsek. K téme záhadne nedokonalého sexuálneho života Penelope Rossovej a Lukasa Blomqvista sa nikdy nevrátíme, a je to tak lepšie. Aj tak majú zrejme len nejaké banálne problémy. Nepáči sa jej značka kondómov, ktoré používa. Spí otočený chrbtom k nej. Sú unavení po tréningu a nevedia sa dohodnúť, kto bude navrchu. So mnou to nijako nesúvisí, tak to vypustím z hlavy hladko ako úhora.

O pár týždňov neskôr sa však všetko zmení.

PRVÁ KAPITOLA

TÁ VEC, KTOREJ SA V TREŤOM ROČNÍKU BOJÍM NAJVIAC, sa začína pár týždňov pred začiatkom jesenného semestra v stredu ráno. Mám to zapísané v Google kalendári od desiatej do jedenástej, to jedno slovo, ktoré váži viac ako všetky jeho písmená dokopy.

Terapia.

„Toto je trochu netradičné,“ informuje ma Sam pri našom prvom stretnutí tónom, ktorý neznie súdiaco ani zvedavo. Zdá sa, že dosiahla vrchol neutrality vo všetkých aspektoch svojho života – béžový kostým, stredne silný stisk ruky, jej pôvabný vzhľad neprezrádza, či má štyridsať alebo sedemdesiat rokov. Poznám ju dosť dlho na to, aby som chcela *byť* ňou? „Myslela som si, že atléti na Stanforde majú vlastný tím licencovaných športových psychológov.“

„Majú,“ potvrdím a prechádzam očami po stenách jej kancelárie. Pomer diplomov k osobným fotografiám je štyri k nule. Možno Sam a ja už *sme* tá istá osoba. „Sú super. Posledných pár mesiacov som chodila k nim, ale...“ Pokrčím ramenami, aby som ukázala, že ak to nevyšlo, bola to moja

chyba. „Pár rokov dozadu som mala nejaké problémy, ktoré nesúviseli so skákaním. Vtedy na mňa zabrala kognitívna behaviorálna terapia. Prebrala som to s trénerom, a keďže je to vaša špecializácia, rozhodla som sa vyskúšať poraden-ské služby.“ Usmejem sa, akoby som tomuto plánu plne ve-rila. Kiežby.

„Ach tak. V minulosti, keď ste chodili na kognitívnu be-haviorálnu terapiu, aké problémy ste...“

„Nemalo to nič so športom. Boli to... rodinné záležitosti. Môj vzťah s otcom. Ale to sa už celé vyriešilo.“ Uvedomujem si, že som to povedala trochu prirýchlo, a očakávam, že Sam začne dobiedať a zbúra môj labilný domček z karát, ale len na mňa pozerá bádavým, jastrabím pohľadom.

Veľa pozornosti, všetka odrazu upriamená na mňa. Za-hmýrim sa na stoličke a cítim tú bolesť, ktorá nikdy neopúšťa moje svaly. Jej prítomnosť ma veľmi neupokojuje, ale prišla som sem, aby ma *opravila*, nie *upokojila*.

„Chápem,“ povie nakoniec. Vďaka kognitívnej behavio-rálnej terapii za to, že sa s ničím nekašle. *Robíš niečo, čo pre teba nie je dobré. Naučím ťa, ako to nerobiť, tvoja poisťov-ňa mi dá peniaze a šťastne sa rozídeme. Ty si prines vlastnú traumy. Vreckovky prinesiem ja.* „Ujasnime si to, Scarlett, vy tu *chcete* byť?“

Náruživu prikývnem. Možno sa neteším na tú agóniu, ktorú mi spôsobí odhalenie citlivých kúskov mojej duše, ale nie som nejaký kliše detektív v krimi seriáli z osemdesia-tok, ktorý odmieta ísť k cvokárovi. Terapia je výsada. Mám šťastie, že ju mám. Hlavne ju potrebujem.

„Musím sa priznať, že o skákaní do vody toho veľa ne-viem. Zdá sa to byť veľmi komplikovaná disciplína.“

„To je.“ Mnohé súťažné športy si vyžadujú krehkú rovno-váhu fyzickej a psychickej sily, ale skákanie... skákanie dlho

a tvrdo pracovalo na tom, aby športovcov dohnalo k šialenstvu.

„Boli by ste ochotná mi to vysvetliť?“

„Samozrejme.“ Odkiaľsem si, zameriam sa na svoje tepláky a tričko. Čierna a červená. *Stanfordské plávanie a potápanie: Traste sa pred stromom.* Ten, kto navrhol naše oblečenie, chcel zjavne zredukovať našu identitu len na šport. *Nezabúdajte: ste tým, čo dosiahnete.* „Skáčeme. Padáme do vody. Niekde uprostred robíme akrobatické kúsky.“

Chcela som ju rozosmiať, ale Sam nie je náchylná na zábavu. „Predpokladám, že je toho viac?“

„Kopa obmedzení.“ Ale nechcem ju unudiť ani byť náročný pacient. „Som v prvej divízii NCAA, to je Národná univerzitná atletická asociácia. Súťažím v dvoch kategóriách. Jedna je z odrazového mostíka, skákacej dosky zo sklolaminátu, ktorá...“ Dľaňou naznačím, ako sa ohýba hore a dole. „To je z výšky troch metrov. Asi desať stôp.“ *Vysoká ako pštros*, pripomína mi hlas môjho prvého trénera.

„A druhá kategória?“

„Doska. Tá má desať metrov.“ Tridsaťtri stôp. Dve žirafy.

„Pružná?“

„Nehybná.“

Zahmká. „Boduje sa to ako gymnastika?“

„V podstate áno. Porota hľadá chyby a podľa nich odčíta body.“

„Koľko skokov skáčete počas súťaže?“

„Záleží. A nie je to... vlastne nejde o to, koľko skokov.“ Zahryznem si do líca. Nechá ma rozmýšľať, ale venuje mi svoju pozornosť. „Záleží na skupine.“

„Skupine?“

„Povedzme... na type skoku.“

„Koľko je celkovo skupín?“

„Šešť.“ Hrám sa s koncom svojho copu. „Dopredu. Dozadu. Zvratné. Vruty. Zo stoja na rukách.“

„Ach tak. Cez e-mail ste spomenuli, že sa zotavujete zo zranenia?“

Terapia *je* výsada. Ale nemám ju rada. „Správne.“

„Kedy sa to stalo?“

„Pred nejakými pätnástimi mesiacmi. Na konci prvého ročníka.“ Zovriem päste pod stehnami a čakám, že sa začne dožadovať krvavých detailov. Som pripravená odrapkať jej celý zoznam.

Sam ma však ušetrí. „Povedali ste, že je šesť skupín?“

„Áno.“ Zmena témy ma prekvapí a trochu sa uvoľním.

Je to katastrofálna chyba.

„To vaše zranenie, Scarlett... má niečo spoločné s tým, že ste vymenovali iba päť?“

DRUHÁ KAPITOLA

„**P**OSRALA SI TO,“ OZNÁMI MI MARYAM POČAS PRVÉHO týždňa semestra a popri bzučení zúfalstva v ušiach dokážem myslieť len na to, že si od svojej spolubývajúcej za-slúžim viac. Nepočítne veľakrát som jej pomohla vymyť krv z wrestlingových dresov – naozaj si nezaslúžim jej súcit? Alebo aspoň o niečo miernejšie vyjadrenie nesúhlasu?

„Som z celej štvrtiny Nemka,“ oponujem. „Moja mama sa tam narodila. Malo by mi to ísť.“

„Vandy, tvoja mama zomrela, keď si mala dva roky. Tvoja nevlastná mamka, ktorá ťa *vychovala*, je z rite sveta v Mississippi.“

Kruté. Ale pravdivé. „Moja genetická výbava...“

„Je irelevantná a nepredurčuje ťa k dobrej známke z nemčiny,“ povie s opovrhnutím bilingválne vychovaného človeka. Momentálne si neviem spomenúť, ktorá časť mozgu riadi schopnosť učiť sa jazyky, ale tá jej beží ako hodinky. Je to vynikajúci zdroj obnoviteľnej energie, ktorý je pripravený poháňať malú európsku krajinu.

Zatiaľ čo ja kvílím: „Mne to nejde.“ Prečo by aj *malo?* „Dobrá sprostosť, že od nás medicína požaduje cudzie jazyky.“

„Nie je to sprostosť. Čo ak sa rozhodneš ísť k Lekárom bez hraníc a tvoja schopnosť zachrániť niekomu život bude závisieť od toho, že vieš, či má skalpel ženský alebo mužský rod?“

Poškrabem sa na krku. „*Die skalpellen?*“

„Bum, pacient zomrel.“ Maryam pokrúti hlavou. „To si posrala, moja.“

S troškou pomoci od môjho študijného poradcu. *Najprv absolvujte prípravné kurzy*, povedal mi. *Budete tie vedomosti potrebovať na prijímacie skúšky na medicínu*, dodal. *To by ste mali urobiť*, zakončil.

A ja som ho poslúchla. Pretože som odjakživa jednoducho chcela *mať všetko pokope*. Pretože som študujúca športovkyňa a môj rozvrh predstavuje kombináciu domčeka z karát a návodu na šibari. Spontánnosť? Iba ak si ju naplánujem. V deň, keď som skončila strednú školu, som si urobila pätnásťročný plán a plánovala som sa ho aj držať. Aspoň jedna výhra v NCAA, medicína, ortopédia, zásnuby a svadba, šťastie zaručené.

Samozrejme som to celé pokašľala tým, že som si chemické a biologické predmety naphala do prvých dvoch ročníkov a nebrala som do úvahy, že s vedou som nikdy problémy nemala. Začal sa tretí ročník a zrazu sa môj priemer otriasa v základoch. Psychológia je znepokojivo nejasná. Nemecký datív ma máta v mojich najkrvavejších nočných morách. Na angličtine odo mňa chcú, aby som vytvorila presvedčivé argumenty na ťažko pochopiteľné, chúlостivé témy – poéziu, etiku kontroly škodcov, limit na mandáty pre vládnych úradníkov plus: Existujú ľudia, keď ich nevidíme?

Je pre mňa jednoduchšie, keď všetko zapadá pekne na svoje miesto. Čierna a biela, dobré a zlé, uhľíkové a anorganické

ké. Tento rok sa nesie v znamení odtieňov sivej a môj mozog sa rozlial po zemi do kaluže nemčiny pre začiatočníkov.

Bývala som športovkyňa so samými jednotkami. Mávala som všetko pod kontrolou. Snažila som sa dosiahnuť dokonalosť. Teraz sa jednoducho snažím vyhnúť katastrofálnemu zlyhaniu. Nebolo by krásne, keby sa mi podarilo neprinášať svojmu okoliu sklamanie?

„Vymeň si to za iný jazyk,“ navrhne Maryam, akoby som už nepreskúmala všetky možnosti úniku.

„Nemôžem. Sú ako škridly – každý sa mi s niečím prekrýva.“ Napríklad s ranným výcvikom. Večerným tréningom. S miliónom aktivít, na ktoré ma Stanford naverboval. A toto má byť ten rok, keď naplním svoj atletický potenciál. Teda ak nejaký stále mám. Ak som ho vôbec niekedy mala.

Rozhodne som si to na strednej v Zapadáckove myslela (v Missouri, ale už som to s Maryam vzdala). Niekoľkí skokanskí tréneri sa ku mne agresívne prebýjali, aby ma prilákali na svoju školu, pretože som bola bývalá juniorská olympionička, členka národného tímu a juniorská svetová medailistka. Dokonalá reprezentantka. Každý klubový tréner, ktorého som mala od svojich šiestich rokov, sa mi pchal do zadku: *Si v tom skvelá, Vandy. Dokážeš veľké veci, Vandy. Sľubná mladá skokanka, Vandy.* Vznášala som sa na oblakoch až do výšky, keď som dopadla nohami na zem.

Vlastne som to ledva ustála.

Môj mozog sa mi asi rozhodol urobiť láskavosť, pretože si tých tridsať sekúnd, ktoré mi zmenili život, vôbec nepamätám. Aké šťastie, že si to ktokoľvek môže pozrieť na videu, pretože sa to stalo počas finále NCAA skoku do vody. Dokonca je k tomu aj komentár.

„A to bola *Scarlett Vandermeerová* zo *Stanfordskej univerzity*, ktorá získala bronz na *Olympijských hrách mládeže*.

Rozhodne najväčší objav sezóny a na pokraji nového rekordu na doske. Teda pred týmto skokom.“

„Áno, snažila sa o spätný skok s dva a pol rotáciami v polohe schyľmo, ktorý ráno na príprave skočila bezchybne. Dokonca dostala osmičky a deviatky. Ale tentoraz sa niečo pokazilo už pri výskoku.“

Najviac bolí zrada tých, ktorí sú nám blízki.

„Áno. Rozhodne to bol zlý skok, od poroty dostane nulu. Ale do vody dopadla pod zlým uhlom, tak dúfajme, že sa nezranila.“

Na to moje telo odpovedalo elegantným: *Strčte sa.*

Istým, vôbec nie vtipným, spôsobom je to vtipné. Jasne si pamätám ten hnev, na vodu, na seba, na vlastné telo, ale na bolesť si nespomínam. To dievča, ktoré na videu krivká z bazéna, je moja dvojníčka, ktorá mi ukradla telo. Dlhý vrkoč hadiaci sa dolu červenými plavkami patrí podvodníčke. Tie jamky, keď napne pery do úsmevu? Čudné. A prečo vyzerá tá medzera medzi jej prednými zubami presne ako moja? Kamera nemilosrdne sleduje jej neistú chôdzu a zíza na ňu, aj keď jej tréner Sima a jeho asistenti bežia na pomoc.

„Vandy, si v pohode?“

Jej odpoveď je nezrozumiteľná, ale tréner rád spomína na to, ako to dievča odpovedalo: „Hej, ale pred ďalším skokom si budem musieť dať tabletku.“

Ukázalo sa, že mala pravdu. *Potrebovala* pred ďalším skokom tabletku. A operácie. A rehabilitáciu. Konečné zhrnutie?

Otras mozgu.

Prasknutý ušný bubienok.

Zvrtnutý krk.

Natrhnuté ľavé labrum.

Pomliaždené pľúca.

Zvrtnuté zápästie.

Podvrtnutý členok.

Vždy, keď pozerám to video a predstavujem si, čím si musela prejsť, na hrudi sa mi usadí ťažoba – až kým si nespomeniem, že to dievča som *ja*.

Každý jeden chlap, s ktorým som si písala cez zoznamku, sa ma spýtal: „Skok do vody je vlastne to isté ako plávanie, že?“ Ale tak ako box, ľadový hokej a lakros, skákanie je kontaktný šport. Vždy keď sa dotkneme vody, ten dopad otrásie našimi kosťami, svalmi, vnútornými orgánmi.

NFL mi môže vyliezť na hrb.

„Musíš sa pripraviť na veľmi pravdepodobnú možnosť, že už nikdy nebudeš môcť skákať,“ povedala mi Barb pred operáciou. Dosť ťažko sa výroky nevlastnej mamy odsudzujú ako pesimistické bludy, keď je špičkovou ortopedickou chirurgičkou. „Chceme len, aby si znovu získala pohyblivosť ramena.“

„Ja viem,“ odvetila som a poplakala si ako malá, najskôr v jej náručí, potom sama vo svojej posteli.

Ale Barb bola príliš opatrná a ja som mala šťastie. Ukázalo sa, že sa dokážem zotaviť. V druhom ročníku som si dala pauzu. Oddýchla si. Brala lieky. Dodržiavala protizápalovú diétu. Sústredila som sa na fyzioterapiu, strečing a rehabilitáciu tak horlivo ako mníška na nočné modlitby. Vizualizovala som si svoje skoky do vody, tlmila som bolesti, napriek všetkému som chodila na tréning, sledovala zvyšok tímu, ako trénuje, do nosa mi vrážala vôňa chlóru, trblietavá modrá farba bazéna bola len pár metrov odo mňa, ale neskutočne ďaleko.

Pred dvomi mesiacmi mi znovu dovolili trénovať. A ide to...

No. Mám dôvod sedieť na terapii.

„Myslím si, že mám nápad, ako vyriešiť tvoj problém s cudzím jazykom.“

Podozrievalo sa na Maryam, ale nakloním sa k nej so zatajeným dychom, nádejou a doširoka otvorenými očami.

„Povieš mi, aby som sa vykúpala v kyseline, však?“

„A čo toto: Latinčina pre pokročilých.“

Pozviecham sa na nohy. „Musím ísť.“

„Pomysli, ako ti to pomôže, keď ťa Lekári bez hraníc pošlú do starovekého Ríma!“

Zabuchnem za sebou dvere a odchádzam na tréning o štyridsať minút skôr, len aby som svoju spolubývajúcu nepridusila.

Dokopy nás dali v prvom ročníku a napriek Maryaminej neúprosnej zlobe a mojej neschopnosti včas vymeniť prázdne rolky od toaletného papiera za nový sme akosi neboli ochotné žiť oddelene. Minulý rok sme sa (dobrovoľne?) spolu presťahovali do bytu mimo kampusu a práve sme si (dobrovoľne?) predĺžili nájomnú zmluvu, čím sme sa odsúdili na ďalších dva-dsaťštyri mesiacov spoločného života. Pravdou je, že naše spolunažívanie je jednoduché a nevyžaduje si to od nás veľa emocionálnej námahy. A keď ste ako ja (cieľavedomý, dominantný, prílišný perfekcionista), nájsť niekoho ako Maryam je dar.

Nie *dobrý* dar, ale beriem.

Plavecké centrum Avery je to najlepšie stredisko, v akom som kedy trénovala. Nachádza sa v exteriéri, má štyri bazény a skokanskú vežu a trénujú tam všetky stanfordské tímy vodných športov. Dnes je v ženských šatniach, našťastie, ticho. Výnimočne som trafila zlatý stred – plavci už sú vo vode, skokani sa ešte nezačali chystať. Tím vodného póla nedávno exilovali do inej budovy, za čo sme preliali nejednu slzu vďaka.

Oblečiem si plavky. Natiahnem si cez ne tričko a šortky. Nastavím si budík, sadnem si na nepohodlnú drevenú lavičku a premýšľam nad svojimi životnými rozhodnutiami. Presne o desať minút neskôr, keď mi zazvoní budík, sa postavím, ale nenašla som osvetlenie ani vnútorný pokoj. Cestou do práčovne po čistý uterák začujem známy hlas.

„... nie je správne,“ hovorí Penelope.

Stojí na chodbe pár krokov odo mňa, ale nevšimne si ma.

„*Vôbec* nie,“ pokračuje plačlivým hlasom. Pamätám si ten tón zo súťaže v Utahu, kde pokašľala skok dopredu schyľmo, dopadla na brucho ako nejaká poletuška a sklzla z prvého miesta na deviate. „Nie pre nás.“

Odpoveď znie tichšie, hlbšie. Menej rozrušene. Pred Pen stojí Lukas Blomqvist s rukami prekríženými na holej hrudi, plaveckými okuliarmi na gumičke okolo krku a v ruke drží plaveckú čiapku. Zrejme sa mu práve skončil tréning, pretože z neho kvapká voda. Ťažko sa mi analyzuje jeho jemne zvrátené čelo – možno sa mračí, možno takto Švédi vyzerajú. Ne počujem, čo hovorí, ale to je jedno, pretože Pen ho preruší.

„... na to nie je dôvod, ak...“

Znovu odpovie tým hlbokým, dunivým hlasom. Stiahnem sa. Tento rozhovor ma nemusí zaujímať. Vlastne ten uterák *až tak* nepotrebujem.

„Je to tak lepšie.“ Pen sa k nemu nakloní. „Vieš, že je.“

Blomqvist sa zhlboka nadýchne a jeho lesklé plecia sa zdvihnú, takže vyzerá ešte vyšší. Všimnem si napätie v jeho sánke, náhly záklon hlavy, vyvinuté svaly v hornej časti ramien.

Hrozivý. Výhražný. Desivý. Taký je. Pen vedľa neho vyzerá malá a rozrušená a môj mozog sa prepne do nového režimu.

Je mi jedno, či je to moja vec. Pristúpim bližšie, oči prižmúrené na Blomqvista. Chvejú sa mi prsty, tak si ich zovriem v päst po bokoch, a hoci je pravdepodobne štyrikrát silnejší ako Pen a ja dokopy a aj keď je to hrozný nápad, spýtam sa: „Pen, je všetko v poriadku?“

TRETIA KAPITOLA

MŎJ HLAS SA OZÝVA OD KACHLIČIEK NA ZEMI. PEN A LUKAS na mňa pozerajú rovnako prekvapene.

Prehltnem a prinútim sa znovu spýtať: „Môžem ti pomôcť, Pen?“

„Vandy? Nevedela som, že si...“ Zmätene skrívá pery. Potom si zrejme všimne, ako nedôverčivo zazerám na Lukasa, pretože vypleští oči a otvorí ústa. „Pane Bože, ja... och, nie. Nie, on nebol... len sme sa...“ So smiechom vydýchne a otočí sa k svojmu priateľovi, aby si s ním vymenila pobavený pohľad nad týmto nedorozumením.

Lukas sa však stále pozerá na mňa. „Všetko je v poriadku, Scarlett,“ povie. Nechcem mu veľmi veriť, ale neznie defenzívne ani otrávene či nebudaj nahnevane, že som tak očividne usúdila, že Pen ohrozuje.

Zrejme dokonca pozná moje meno. Napriek tomu, že ma celá športová komunita od šiestich rokov volá Vandy. Fascinujúce.

„Nechcela som vás rušiť,“ poviem bez štipky hanby. Možno som pri takýchto situáciách trochu precitlivená – dobre,

trochu dosť –, ale mám na to dôvod a radšej sa zosmiešnim a budem opatrná ako... niečo iné. „Len sa uisťujem, že je...“

„Ja viem,“ Lukas ma ticho preruší a upiera na mňa modré oči. „Ďakujem, že na Pen dávaš pozor.“

Z tichej chvály v jeho hlase mi na chvíľu vyskratuje mozog. Keď sa spamätám, láskyplne stisne Penino rameno a prechádza okolo mňa. Sledujem, ako sa mu hýbu svaly na chrbte, a kým nezájde za roh, dívam sa na schnúce chĺpky na jeho zátylku, čierne atramentové obrysy vlniace sa na jeho ľavom ramene a ruke. Má potetovanú celú ruku, ale poriadne nevidím, čo na nej má. Možno stromy?

„Doriti,“ hlesne Pen.

Obzriem sa. Pretiera si tvár rukou.

Rozhodne som to prehnela. „Prepáč. Nesnažila som sa vám do toho pchať...“

„Nemôžeš za to, Vandy.“ V zelených očiach sa jej lesknú slzy, každú chvíľu potečú. Bola som plne odhodlaná Pen brániť vlastným telom, ak by bolo treba, ale upokojiť ju? Pochybujem, že to dokážem.

„Chceš... mám zavolať Victoriu?“ Obe sú v poslednom ročníku a je Peninou najbližšou priateľkou v tíme. Nemá veľmi na výber, dvojčatá sú pohltené jedna druhou a ja som tu veľmi nebola. „Alebo môžem Lukasa zavolať naspäť?“

„Zavolať ma na čo?“ Zjaví sa Victoria v pilotkách, aj keď sme vnútri. V ruke drží fialový nápoj. Tmavý, kučeravý mullet, ktorý by mal byť čudný, na nej vyzerá *skvelo*. „Vravela som, že sa už nebudem podieľať na vražde pavúkov – čo to...?“

Všetko sa odohralo tak *rýchlo*. Pen sa rozplakala. Victoria pohoršene zhíkla. Chodbu zaplnili hlasy členov tímu vodného póla. Než sa stihnem vyhovoriť z toho cirkusu, všetky tri skončíme v miestnosti s náradím.

Victoria chrptom zabuchne dvere. „Čo sa, doriti, stalo?“ Striedavo pozerá na Pen (znepokojene) a na mňa (tak... vražedne?) a odrazu súcitím s Lukasom. Možno by ľudia predsa len *nemali* len tak bezdôvodne zazerať na ostatných.

„Pohádala som sa s Lukom.“ Pen si rukou utiera líce.

„Och, zlato. Kvôli čomu?“

„Dám vám súkromie,“ zamrlem a načiahnem sa po kľučke.

Pen ma chytí za ruku. „Nie, zostaň. Nechcem, aby si si myslela, že by Luk dokázal...“ Zhlboka sa nadýchne. Prestupujem na mieste a túžobne myslím na šatňu, vaňu s kúpeľnou soľou, tovareň na strašidelné porcelánové bábiky – doslova akékoľvek *iné* miesto. „Nevie byť násilnícky ani krutý. Luk je najlepší človek, ktorého som kedy... Sme jednoducho v procese...“

„Och, Bože. To zas o tom rozchode?“ spýta sa Victoria. Badateľne *menej* opatrne.

Nič ma do toho nie je. Nič ma do toho nie je. Rozhodne ma do toho nič nie je.

Ale Pen uplakane prikývne.

„Počúvaj.“ Victoria si povzdychne, akoby to už x-krát prebrali. „Moja. Zlato. Chápem, že s Lukom chodíš od nejakých dvanástich...“

„Pätnástich.“

„... prišli ste spolu o panenstvo a teraz si začala premýšľať nad tým, aké by to bolo s neobrezaným?“

Potiahne nosom. „Vlastne, vo Švédsku väčšina mužov nemá...“

„Priveľa info. Chcela som tým povedať – čo to, dopekla, robíš?“

Victoriina priamosť sa mi vždy páčila, ale toto sa mi zdá trochu drsné. Pen so mnou asi súhlasí, pretože jej kvílenie utíchne a zamračí sa. „Máš byť na *mojej* strane.“

„Aj som. Ako niekto, kto je na tvojej strane a posledné dva roky randí, vravím ti, o toho chlapa nechceš prísť. Tam vonku je kopa debilov a Lukas je múdry, dobrý, sexy chlap, ktorý nenecháva záchodovú dosku hore a zatiaľ nechytí tú francúzsku chorobu. To je oveľa vzácnejšie, ako si myslíš.“

„Ale nie som šťastná. A on v tom vzťahu tiež nedostáva, čo chce.“

„Pen. No tak. Ak ti povedal, že mu neprekáža, keď spolu nerobíte...“

„Zostáva so mnou, aj keď si zaslúži viac. Ja tiež. Ak spolu zostaneme, vezmeme sa, kúpime si dom na predmestí a budeme mať kopolu bilingválnych detí, ktorým nebudem rozumieť, a navždy budeme rozmýšľať, čo by bolo, keby. Nezistím, aké to je byť mladá a slobodná, a on bude zatrpknutý, pretože sa musel vzdať svojich fetišov, napríklad plieskania po riti a zväzovania a rozdávania príkazov.“

Stuhne mi krv v žilách. Naozaj by som tu nemala byť, ale nemôžem odísť, pretože moje nohy vážia milión ton a každá kvapka krvi z môjho tela sa rozhodla dovolenkovať v mojich lícach.

„Chápem ťa.“ Victoria znie podráždene. „Ale musíš sa rozhodnúť...“

Niekoľko zabúcha na dvere. Všetky nadskočíme. „Haló? Je tam niekto?“

Victoria zakričí: „Hej, sekundu!“

„Nechala som si tam tašku s vecami, tak keby ste mohli presunúť tie orgie do spŕch...“

Victoria prevráti oči, ale otvorí dvere. Prepochodujeme okolo baby s taškou – Victoria so vzdorovitým výrazom, Pen utierajúc si zvyšné slzy, ja tvrdohlavo odmietajúc udržiavať očný kontakt. Pokračovali by sme v rozhovore, ale pridávajú sa k nám dvojčatá. „Kde ste boli?“ spýta sa Bella. Spanikárím,

ale Victoria sa vyhovorí, že stratila uterák – pretože jej klamanie nezaberie dva až tri pracovné dni riadnej prípravy –, a ideme na rozcvičku ako jedna veľká, šťastná rodina.

Stále sa červenám. Cítim, ako mi búši srdce. Pracujú mozgové závitky. Dokážem myslieť len na jedno: Pen bola ku mne vždy *taká* milá.

Po mojej tretej operácii, keď si Barb nemohla zobrať viac ako týždeň dovolenky, inak by skolabovalo celé zdravotníctvo, Pen za mnou chodila každý deň. *Aby som sa uistila, že tvoja zlá spolubývajúca nevyrába z tvojej kože opasky*, vždy na mňa žmurkla, ale jednoducho je prirodzene starostlivá. A vtedy po mojej prvej školskej súťaži si so mnou sadla a pripomenula mi, že zopár špliechavejších skokov zo mňa nerobí zlú skokanku, že sa občas sami vystresujeme, že to pozná – ten chaos, keď všetko príliš analyzujete a z vášho tela sa stane nespoľahlivý rozprávač. Tú chvíľu, keď sa vaša sústredenosť premení na paniku a poseriete skok skôr, ako vôbec začnete.

Na začiatku prvého ročníka to pre mňa neskutočne veľa znamenalo. Všetko bolo také nové a ohromné, ale Penelope Rossová, svetová a panamerická medailistka, šampiónka NCAA, ma držala za ruku a povedala mi, že sa cítila rovnako.

Myslím na to počas pilatesu, počas tréningu na suchu, keď vychádzam hore nekonečným schodiskom skokanskej veže. Myslím na to, keď si naťahujem všetky svaly, ktoré mám, s ohľadom na svoje citlivé, hlúpe rameno, o ktorom všetci lekári tvrdia, že je uzdravené, ale v mojich nočných morách sa aspoň dvakrát do týždňa rozbije ako pohár šampanského.

Kým sa tréning skončí, som už rozhodnutá. A kým sa zvyšok tímu rozpráva v šatni, idem k nej, zhlboka sa nadýchnem a spýtam sa: „Mohli by sme po tréningu skočiť na kávu? Len ty a ja.“

ŠTVRTÁ KAPITOLA

MYSLELA SOM SI, ŽE SA MI TO BUDE ŤAŽKO HOVORIŤ, hlavne pretože som o tom ešte nehovorila nikomu, kto do toho nebol... úzko zapojený. Ale slová zo mňa plynú rovnako hladko ako dokonalý skok. Žiadne zasekávanie, žiadne habkanie, len ostrý prierez hladiny. Predstavím si sedem usmievavých porotcov, ktorí synchronizovane dvíhajú cedulky s dokonalou desiatkou.

Plný počet bodov, slečna Vandermeerová. Toto odhalenie vašej sexuálnej minulosti bolo bezchybne vykonané. A teraz šup do sprchy.

Priznám sa, som na seba celkom hrdá. Pen, bohužiaľ, nie je ohromená. „Ty to máš rada?“ Zažmurká a obzrie sa po Coupa Café. Tento týždeň sa začal semester a škola praská vo švíkoch. Popruhy batohov spočívajú na opálených pleciach, fľaše na vodu pokrývajú samolepky, prišiel nový zástup prvkov, ako vždy v dvoch verziách: neporaziteľní a vydesení. Začala som ako tá prvá, ale *veľmi* rýchlo som upadla do druhej.

Pen sa oprie lakťami o malý drevený stôl, spokojná s úroveňou nášho súkromia. „Páči sa ti to, čo Lukovi.“

„No, tým si nemôžem byť istá.“

„Ale povedala si...?“

„Fetiše a BDSM majú mnoho, mnoho stránok.“

„Jasné.“

„Do dnešného rána som s Lukasom neprehovorila pol slova. Netuším, čo má rád.“

„Mám ti to povedať? Má...“

„Ja – nie, to nie je...“ Odkasľem si. Začínam trochu ľu-
tovať, že som sa na to dala. „To je mimo, um, zamýšľaného
obsahu tohto rozhovoru.“

„Aha.“

„Nechcem, aby si mala pocit, že mi musíš vysvetliť, čo
spolu... ale bola som pri tom,“ *nedobrovoľne*, „keď ste to
s Victoriou rozoberali, a zdalo sa mi, že nie je veľmi, no, em-
patickou búľľavou vrbou...“

„Trafila si klinec po hlavičke. Prosím, pokračuj.“

„Chcela som sa ti ponúknuť ako zdroj, ako niekto, kto
má skúsenosti s... tým.“

„A tým *tým* myslíš...?“

„Dlhodobý vzťah, v ktorom sa o fetiše zaujíma len jedna
strana. Ako nájsť niečo, čo sa môže páčiť obom a s čím môžu
súhlasiť. Ak to, samozrejme, chceš,“ dodám s malým úsme-
vom.

Opríe sa o operadlo stoličky, aby si ma preštudovala, a ja
viem, čo vidí: vlhké tmavé vlasy, nevyspytateľné tmavé oči,
nečakane temnú sexuálnu minulosť. Nikdy som sa príliš ne-
pozastavila nad tým, čo ma vzrušuje – mohla by ma plesknúť
na sklíčko mikroskopu a označiť ma za sexuálneho devian-
ta a ja by som ani okom nemihla. Napriek tomu je príjemné
vidieť v jej náklone hlavy viac zvedavosti než odsudzovania.

„Luk chce mať kontrolu. Chceš to aj ty, či...?“

Pokrútim hlavou. „Práveže úplný opak.“

„Aha.“ Obtáča si prameň červených vlasov okolo prsta. Ich sfarbenie bolo to prvé, čo som si na nej všimla ešte v univerzitnom okruhu. Bola ohromujúco krásna a ešte aj štedrá. Na súťaži, medzi skokmi, sa na seba zvyčajne športovci nepozerajú. Pen je však iná. Vždy sa milo usmieva. Nikdy sa nespáva arogantne, aj keď mala v našej vekovej skupine vždy navrch. Niesla vlajku na mládežníckej olympiáde. Skáče najprv s ružovými, potom s modrými vlasmi. Nosí náramky priateľstva od fanúšikov. Má umelecky upravené nechty. Zdala sa mi neskutočne cool. Vždy sa jej budem aspoň trochu báť.

„Ako si to zistila?“

„Ako som zistila...?“

„Že si na také veci.“

Prejde okolo nás chlapík, ktorý sa neskutočne podobá na fašistického asistenta doktora Rodrigueza, ktorý mi strhol bod za to, že som na test z organickej chémie napísala zlý dátum. Určite by si nás rád vypočul. „Vždy som to tušila. Niežeby som na základnej hľadala na eBayi lacné PVC masky, ale keď som, no, zistila, čo je sex a začala som sa o to zaujímať, vždy som mala isté... fantázie. Predstavy.“ Pokrčím plecami a nahlas nepoviem: *Cítala som sa ako doma. Cítim sa ako doma.*

„Ach, tak.“ Pen zamyslene prikývne. „A ako si sa k tomu nakoniec, no, dostala?“

„Na strednej sme boli s priateľom spolu asi tri roky.“ Vynechám, že sme boli najskôr susedia, potom v siedmom ročníku najlepší priatelia, až potom sme sa zamilovali. Verila som mu a rozprávalo sa mi s ním o tom ľahko – s Joshom sa mi všetko zdalo jednoduché. Všetko okrem toho telefonátu v prvom ročníku, keď mi tlmeným hlasom vysvetlil: *Nie je to len kvôli nej... úprimne, tá dialka na mňa dolieha. Možno sme príliš rozdielni na to, aby to vydržalo?* Ten bol fakt ťažký. „Povedala som mu, čo ma zaujíma.“

„A on... jeho to tiež zaujalo?“

„Snažím sa nájsť správne vysvetlenie. „Nie presne to isté. Preto som si myslela, že moje skúsenosti by mohli pomôcť tebe a Lukasovi.“ Pretože Lukas Blomqvist je fetišista. Lukas Blomqvist, zlatý medailista olympijských hier, miláčik plavce-kého sveta, škandinávsky poklad, držiteľ rekordov. Stala sa chyba v matrice?“

„A ako si mu to navrhla?“

„Povedala som mu, že by to mohlo byť sexy. Josh súhlasil. Porovnali sme si zoznamy.“ Výsledný Vennov diagram toho veľa neobsahoval, ale aspoň niečo.

„Vandy, to je ako z *Päťdesiatich odtieňov*.“

„Že?“ Pozeráme sa na seba a usmievame sa nad touto nemožnou situáciou. Aspoň sa zdá, že sa trochu uvoľnila.

„Vedela by si mi vysvetliť, čo sa ti páči na tom, keď sa niekto iný ujme vedenia?“

Vedela? „To je komplikované.“ Páči sa mi jednoduchosť vopred dohodnutého spoločenského stretnutia. Že mám pre zmenu konkrétne inštrukcie. To ticho, ktoré nahradí nekonečný chaos v mojej hlave. Uspokojenie z toho, že niečo urobím dobre a pochvália ma za to. Že sa odpojím od zvyšku sveta a nechám sa unášať prúdom. Hej, nie je mi jasné, *prečo* som tak nastavená, ale bolesť sa mi v hlave vždy miešala s rozkošou a páči sa mi, keď ma niekto, komu verím, štipne do bradaviek. Niekedy je to *také* jednoduché. „Pre mňa je hlavná voľnosť.“

Neveriacky si odfrkne. „Voľnosť... keď ti niekto hovorí, čo máš robiť?“

„Viem, že to znie nelogicky, ale zvyčajne nad niečím priveľmi premýšľam. Zúfalo sa snažím nič nepokaziť a prepadáam panike.“ *Zaberám priveľa miesta? Nudím ťa? Sklamala som ťa? Bol by si radšej niekde inde s niekým iným?* „Pohlcuje ma to uvažovanie, či to robím správne.“

„Čo či robíš správne?“

Zasmejem sa. „Nie som si celkom istá. Sex, ale aj tak všeobecne... Život?“ Pokrčím plecami, pretože v tom je predsa ten pes zakopaný, nie? Nie je žiadny správny alebo zlý spôsob existencie. Skutočný život nemá návod na použitie. Sex, našťastie, môže mať. Môj typ sexu. „Ak ma vedie niekto, s kým sa cítim bezpečne...“

„Máš rada štruktúru.“

„Dá sa to tak povedať.“ Usmejem sa. „Nemôžem hovoriť za Lukasa alebo iných ľudí na viac... *dominantnej* strane spektra.“ To slovo medzi nami zvlášťne zostane visieť. Aby som pravdu povedala, ani mne nie je príjemné takto zo seba trúsiť BDSM terminológiu. Stále sa vo mne ozývajú pochybnosti, či do tejto komunity skutočne patrím. Príslušnosť k nejakému označeniu si treba zaslúžiť a ja akoby som na to nikdy nemala. „Ale zjavne z toho niečo majú.“

„Zjavne. Ste s priateľom stále spolu?“ Zbystrí pohľad. „Mám pocit, že o tebe skoro nič neviem.“

Aká náhoda. Ani ja o sebe takmer nič neviem. „Rozišli sme sa.“

„A ten chlap, s ktorým sa teraz stretávaš...?“

„Nestretávam. S nikým sa nestretávam.“

„Ale to nie je kvôli tomu, čo máš rada?“

„Nie.“ Aspoň nie tak celkom. Rada nahováram sebe a každému, kto sa ma spýta – hlavne Barb –, že toho mám priveľa a nemôžem randiť, pretože sa sústredím na svoju kariéru. Môj celibát už ale trvá tak dlho, že si nie som istá, či je ešte stále dobrovoľný, a radšej ani nespomeniem, že po tom, čo sa stalo s mojím otcom, ma prítomnosť mužov niekedy znepokojuje.

„Asi by som sa nemala takto pýtať, ale fakt nemám tušenie, ako to povedať, tak sa proste... Tvoj bývalý ti ubližoval? Myslím v posteli.“

Prikývnem. „Niekedy. Trochu.“

„A tebe to neprekážalo?“

„Vôbec nie. Na všetkom sme sa vopred dohodli. Stále sme komunikovali a mali sme stopku.“

„Bože, úplne ako *Päťdesiat odtieňov*. Nemala si niekedy pocit...?“

„Aký?“

„Akoby si hádzala za hlavu sedemdesiat rokov feminizmu?“ Tvár sa jej skrivila do previnilej grimasy, ale je pravda, že aj ja sama som nad tým už uvažovala.

„Podľa mňa sexuálna podriadenosť a rodová rovnosť spolu nesúvisia. A svojich práv sa nevzdávam. Josh vždy prestal, keď som ho poprosila, a ja tiež.“ Znovu pokrčím plecami. „Chápem, že sa môžeš cítiť obnažene, keď niečo také rozoberáš. Lukas tiež. Okrem toho máme my ľudia z fetiš komunity často zlú povest' – vraj sme vo svojej podstate agresívni alebo násilníci...“

„Viem, že nie si,“ náhle zo seba vychrlí so zdvihnutými rukami. „Prisahám, že nie som žiadna puritánka. Nemyslím si, že Luk je zvrátený alebo narušený, keď to chce.“

Úprimne si vydýchnem. „To je dobre.“

„Skôr *ja* na to nie som.“

„Na to máš plné právo.“ Poškriabem sa vzadu na krku, kde som sa zabudla natrieť krémom. Môj starý známy, chlórový ekzém. „A ak si povedala Lukasovi, že nemáš záujem skúšať takýto sexuálny vzťah, a on na tom trvá, je to obrovský červený výkričník, ktorý...“

„Presne o to mi ide, *netrvá*. Skúsili sme to. Pretože to... no, bolo mi jasné, že to chce. Tak som sa ponúkla.“ Objíme rukou svoje nedotknuté ľadové latte, ale neodpije si. „Jednoducho to neznášam. Keď mi niekto hovorí, čo mám robiť. Pýtať si povolenie. Už teraz mi v ušiach hučia neustále komentáre

trénera Simu o mojej skokanskej technike – nechcem počuť „Robíš to alebo ono tak dobre, Pen“, keď šukáme.“ Prevráti oči. „Také paternalistické kecy. Bez urážky.“

Asi som ešte nikdy nepočula niečo, s čím by som sa až tak nestotožňovala. „V pohode. Povedala si mu, že sa ti to nepáčilo?“

„Hej. A hneď prestal. Nikdy to už nespomenul. Ale stále to chce. Viem to.“

Táto konverzácia už viac nie je úvodom do sveta fetišu, naberá skôr smer poradne v bulvárnom časopise. Na toto sa necítim byť kvalifikovaná. „Takže sa vedome rozhodol uprednostniť svoj vzťah s tebou a tvoje blaho pred svojimi sexuálnymi preferenciami, čo je chvályhodné...“

„Je to *sprosté*,“ frustrovane zasyčí. Nakloní sa bližšie a jej oči opäť vyzerajú ako tekuté smaragdy. „Milujem ho. Naozaj. Ale...“ Prehltne. Narovná sa. „Aj ja chcem niečo iné. Chcem chodiť na párty a slobodne flirtovať. Chcem, aby sa mi niekto prihovril a necítla som sa pritom previniť. Chcem sa baviť.“ Zhlboka sa nadýchne. „Chcem spať s inými ľuďmi. Zistiť, aké to je.“

Všetko to znie rovnako zábavne ako holenie podpazušia otváračom na konzervy. Ale ja nie som Pen. Pen je spoločenská a vtipná. Pen si udržiava rovnováhu medzi prácou a životom. Vie, čo má robiť a kedy to má robiť. Všetci ju majú radi. „Čo si o tom myslí Lukas? Je nahnevany? Alebo žiarli?“

Prevráti oči. „Luk je príliš sebavedomý na to, aby cítil také podradné emócie.“

Tak *ten* pocit nepoznám. „A čo ty? Žiarlila by si, keby spal s niekým iným?“

„Ani nie. Poznáme sa už dlho. Milujeme jeden druhého. Úprimne, ak sa rozídeme, myslím si, že si k sebe znovu nájdeme cestu. Sme si tak trochu súdení.“

Odkiaľ títo ľudia berú svoje bezodné zásoby sebavedomia? Z hrnca na konci dúhy? „Súdení... až na ten neuspokojivý sex?“

„Nie je... Sex je fajn.“ Prvý raz za celú túto konverzáciu sa začervená. „Luk je... cieľavedomý. Skôr ide o to...“ Jej telefón zabzučí, zatrasie sa celý stôl. Pen naň uprostred vety rozptýlene mrkne, potom sa k nemu vráti. „Doriti.“

„Stalo sa niečo?“

„Moja študijná skupina pre medzinárodný obchod. Zabudla som, že sa máme stretnúť.“ Vyskočí zo stoličky a rýchlo si pozbiera veci. V rekordnom čase do seba šupne svoju ľadovú kávu a pohár hodí do triedeného odpadu. „Mrzí ma to. Je to strašne neslušné, dvadsať minút do teba hustiť a...“

„To je v poriadku. Utekaj za svojou skupinkou.“

„Dobre. Kurník, musím bežať až k Jackie.“

Jej hlas vyšumí, keď vybehne z kaviarne, a ja zostanem sama a rozmyšľam o neskutočnej *podivnosti* tohto popoludnia, o tom, aké je neskutočne *hlúpe*, že som sa dostala do tejto situácie, o neskutočnej *nepreniknuteľnosti* vzťahu medzi Penelope Rossovou a Lukasom Blomqvistom.

Potom Pen vbehne späť dovnútra a zastaví sa pri mne. „Hej, Vandy?“

Zdvihnem zrak. „Zabudla si niečo?“

„Len som chcela povedať...“ Roztiahne pery do širokého úsmevu. Pomôže mi to uvedomiť si, ako napäto doteraz pôsobila. „Ďakujem, že si si našla čas na rozhovor. Že si cool a nesúdiš. Som rada, že si v pohode a naspäť v tíme.“

Len sa stihnem kývnuť hlavou a už uteká, tak môžem len premýšľať, či o mne už niekedy niekto povedal, že som *cool*.

PIATA KAPITOLA

ĎALŠÍ TÝŽDEŇ UŽ ZAČÍNAM CÍTIŤ PEVNÚ AKADEMICKÚ pôdu pod nohami.

Angličtina nie je úplne na odpis (profesorovi je jedno, či mám správne názory, hlavné je, že za ne bojujem zubami-nechtami). Psychológia tiež nepôsobí ako paveda (ľudské správanie má nejakú podstatu). Výpočtovú biológiu zvládam ľavou zadnou (aj keď mi večne zamračený pohľad doktora Carlsena trochu naháňa strach). No a potom mám nemčinu. Je to vražedná bažina plná chápadiel, zamorená žralokmi, tarantulami a živými klobásami, ktoré sú pripravené ma zmasakrovať.

„Nemajú programy na doučovanie ľudí, ktorí sú... trochu menej nadaní na jazyky?“ spýta sa ma počas nášho týždenného telefonátu Barb, keď na ňu tridsať minút zúfalo chrlím protinemeckú propagandu.

„Nič sa mi nevojde do rozvrhu. Mala som si niečo dohodnúť skôr.“ Asi už v maternici. „Ale nejakto to asi zvládnem.“ Z prvého zadania som dostala dva z desiatich bodov a z druhého tri. Hurá, stúpajúce trendy.

„Určite to zvládneš, Scar.“ Keď opustila otca, po hotovej bitke pri Waterloo, aby ma zverili do jej starostlivosti, keď naše životy konečne patrili *nám*, nás Barb presťahovala do St. Louis, kde vládne oddeleniu ortopedickej chirurgie ako autokratka. Jej práca je nepochopiteľne náročná, platí jej nekresťanské peniaze a tak veľmi ju zamestnáva, že jeden z mojich učiteľov na strednej škole ma podozrieval, že som utiekla z domu a tajne žijem sama.

Jednoznačne chcem byť lekárkou len vďaka nej. Viem, je to trochu klišé, ale neprišlo to sčista-jasna. Veda ma vždy priťahovala, ale až keď som si začala písať úlohy v Barbinej kancelárii, uvedomila som si, ako veľmi obdivujem jej prácu. Že má význam. Koľko má vedomostí a ako veľmi sa stará.

„Prečo sa nemôže o tvojich pacientov postarať doktor Madden alebo doktor Davis?“ mrnčala som raz, keď mi povedala, že nemôže ísť na moju súťaž.

„Pretože,“ stišila hlas do šepotu, „doktor Madden je ko... *pohlavný úd* a doktor Davis je tak neskutočne nekompetentný, že si nikdy nie som istá, či nadržia pacientovi alebo chorobe. Pani Reyesová žije s bolesťou už veľmi dlho. Zaslúži si lekára, ktorý nie je len priemerný a bude ju brať vážne. Nemyslíš?“

Mala som vtedy štrnásť, ale dávalo mi to dokonalý zmysel. Nielenže som bola hrdá na to, aká je Barb neuveriteľne hustá, ale netúžila som po ničom inom, ako byť nadpriemernou lekárkou, ktorá by brala ľudí vážne.

A teraz som tu. Snívam o zlyhaní pečene, aby som unikla prijímacím testom na medicínu.

„Inak,“ ozve sa Barb, „minule som stretla trénera Kumara.“

Zamrvím sa. Môj stredoškolský tréner. „Ako sa má?“

„Dobre. Pozdravuje ťa. Pýtal sa na teba.“

„A ty si klamala a povedala si mu, že som už dvanásťkrát vyhrala NCAA a mám nábeh na olympiádu?“

„Zvažovala som to, ale potom som si spomenula, že sú o tom verejné záznamy. Akože online. Kde môže googliť.“

Povzdychnem si. „Je zhrozený? Robím hanbu svojmu starému klubu?“

„Čo? Nie. Nie si nejaký podradný právnik berúci úplatky, Scarlett. Mala si ťažké zranenie. Všetci ti držia palce.“

Nemôžem sa dočkať, až ich zase sklamem. „Ako sa má moja životná láska?“

„Má plné labky práce, musí si lízať šušku.“

„Má dôležité poslanie.“

„Počkaj, myslím, že s tebou chce hovoriť.“

Pucinka, zmes huskyho a mopslíka, ktorá sa kedysi ocitla na facebookovom obchode kvôli „zlej povahe“ (klamstvá, lži) a „nenapraviteľnému návyku šúchať si zadok o koberec“ (ten sa nám ešte nepodarilo prekonať), na mňa láskyplne zavýja a snaží sa mi olízať tvár cez Barbin telefón. Pätnásť minút na ňu bľabocem a potom odchádzam na tréning.

Je pred hlavnou sezónou, čo znamená predsezónny tréning. Zdokonaľovanie zručností. Hodiny v telocvični, v skokanskom bazéne, v posilňovni a potom ďalšie hodiny doma, v triede, v posteli, pričom ma sužujú obavy, že všetok ten tréning nebude *stačiť*.

Som dobrá športovkyňa. Videla som dosť svojich videí na to, aby som to vedela. Moje telo je konečne silné a zdravé. Moja myseľ...

Moja myseľ ma niekedy nenávidí. Hlavne keď stojím na doske desať metrov nad zvyškom svojho života.

Pretože desať metrov je síce veľa, ale ľudia si neuvedomujú, ako vysoko to je, kým im výstup na vežu nezaberie vyše päťdesiat krokov. Dostanú sa na vrchol, pozrú sa dolu a zrazu dostanú ten pocit nevoľnosti v žalúdku. Je to trojposchodová budova. Celá supervila, ktorá sa rozprestiera medzi vami

a vodou. Na desiatich metroch sa môže udiť veľa vecí – vrátane toho, že vaše telo zrýchli na tridsať kilometrov za hodinu a z vodnej hladiny sa stane najtvrdšia škrupina na svete.

Doska vás potrestá rýchlo a bez milosti. Nemôžete robiť chyby. Zlý skok nie je len neohrabaný a ponížujúci, zlý skok môže ukončiť vašu kariéru. Zlý skok je posledný skok.

„Bazény zatvárajú o ôsmej, ale žiadny stres, Vandy,“ zakričí mi tréner Sima.

Usmejem sa, dlane opriem o drsný okraj a pomaly zdvihnem nohy, urobiac stojku na hlave. Ramená, brucho, stehná, všade cítim tú sťahujúcu bolesť, ktorá znamená *kontrolu*. Zostanem tak, v dokonalej rovnej línii, len aby som si dokázala, že som toho schopná. Mám na to. Je to úľava, keď vidím, ako sa svet zmenšuje. Je oslobodzujúce, ako odtiaľto vyzerajú všetci ostatní: malí a nepodstatní.

„Nemusíš sa ponáhľať! Vôbec sa tu neunudím na smrť!“

Nadýchnem sa a nechám sa unášať zvyškom skoku: schyľmo. Polovičná rotácia. Salto. Ďalšie. Pri dopade spravím len zopár bubliniek. Keď sa vynorím, tréner sa krčí pri bazéne. „Vandy.“

Vyšvihnem sa na okraj a držím sa za rameno. Nebolí. Ne krváca. Stále v celku. „Áno?“

„S tým by si mohla vyhrať.“

Vyžmýkam si vodu z vrkoča.

„Problém je v tom, že som ti kázal spraviť iný skok.“

Obzriem sa. Kam som si hodila uterák?

„Vandy. Pozri na mňa.“

Pozriem. Musím.

„Áno, môžeš ďalej robiť svoje bezpečné skoky. Ale máme iné problémy, na ktoré sa potrebujeme zamerať.“ Hánkami ma poklopka medzi očami, akoby kontroloval kokosy v supermarkete. „Musíš zapracovať na tom, čo je tu.“

„Ja viem.“

„Tak rob, čo ti poviem, a nemeň ten poondený skok, keď si hore.“ Vzdychnie si a pokrúti hlavou. „Nič si z toho nerob, krpec. Máme čas. Choď sa prezliecť. Dnes večer všetci u mňa.“ Večera. Každoročná teambuildingová tradícia. Mrkne na mňa a vrásky na čele sa mu znásobia. „Niet nad párty trénera Simu.“

Nanešťastie má pravdu. Pretože párty trénera Simu sú povinné.

Vyberiem sa do šatne a naposledy pozriem na dvojčatá, ktoré spolu na mostíku cvičia skok dopredu v skrčenej polohe. Aj ja som kedysi skákala synchronizovane, ešte v St. Louis, ale na Stanforde je nás v tíme päť, takže som nazvyš. Bella a Bree súťažia spolu. (Dve športovkyne, ktoré naraz skáču ten istý skok a vyzerajú identicky? Porota to zbožňuje.) Pen a Victoria sú partnerky už tri roky a ide im to. Možno sa ku mne budúci rok pridá niekto nový. Alebo zomriem sama v kaluži slz, zvierajúc kartičky s nemeckým predprítomným časom. Ktovie?

Zveziem sa k Simovi s Victoriou, ktorá využije čas, aby ma oboznámila s nedávno potvrdeným výskytom čiernej smrti u človeka. Prídeme ako posledné a sme jediné trapky, ktoré si neprivedli partnera. „Krásna ukážka toho, ako budú najbližších päťdesiat rokov vyzerat' moje Dni vďakyvzdania,“ zamrmle, nasadí si úsmev a objíme pani Simovú.

Rozprávam sa s Leom, trénerovým trinásťročným synom, ktorý je rovnako sociálne neohrabaný ako ja, až kým sa nezatvári, že si spomenul na nejaké domáce úlohy, a odbehne do domu. Potom idem hľadať niečo na pitie – a narazím do steny.

Tou stenou myslím Lukasa Blomqvista.

Čo sa týka univerzitných plavcov v prvej divízii, veľmi nevyvíkajú. Väčšina z nich je vysoká. Väčšina z nich má svaly. Mnohí

sú pekní. Jeho proporcie – široké ramená, dlhé ruky a trup, obrovské ruky a nohy – sú v podstate normou. To znamená: mozog mi nevyvedá službu kvôli jeho *vzhladu*.

„Prepáč.“ Je pre mňa fyzicky nemožné sa usmiať. Dočasná obrna kraniálneho nervu VII. Ale je to v poriadku, pretože ani on sa neusmeje.

Pohľadom ma priklincuje o zem. „V pohode.“

Má pekný hlas, hlboký a zvučný. Známy, ale len matne, ako reklama uprostred podcastu: už som ho počula, ale nezaregistrovala som ho. Musí to byť vedľajší produkt toho, že posledné dva roky obieha okolo periférie môjho života, keďže bazén, kde trénujú plavci, je oproti skokanskému.

„Odkiaľ to máš?“ Ukážem na športový nápoj, ktorý v jeho veľkej ruke vyzerá zvláštne detsky. Bradou ukáže na chladničku, ktorú by som ľahko našla sama. Keby som len nebola idiot. „Jasné. Vďaka.“

Lukas prikývne, len raz. Zaujímaloby ma, či prišiel s Pen, či nakoniec vyriešili svoje problémy, ale nikde ju nevidím. Zdá sa mi vtipné, že máme obaja oblečené džínsy a rovnaké sivé tričká stanfordského plaveckého a skokanského tímu – až na to, že on je bosý. Prečo je bosý na dvore môjho trénera? A vôbec, prečo sa na mňa pozerá? Prečo sa ja pozerám naňho?

Nemôžem od neho odtrhnúť pohľad a myslím si, že je to kvôli jeho očiam. Sú skúmané. Sústredené. Upené. Neskutčne modré. Kdesi v Baltskom mori si nejaká treska špliecha plutvami vo vode presne takej farby a...

Povedala mu Pen o *mne*? Povedala mu Pen, že *mne* o *ňom* povedala? Preto Lukas vyzerá taký... neviem. Zvedavý? Pohltentý? Tak nejako.

„Čo si hovoril o Swedish Open, drahý?“ spýta sa pani Simová. Lukas sa k nej otočí a ja si uvedomím, že som vtrhla priamo doprostred ich rozhovoru. Alebo s najväčšou prav-

depodobnosťou do jej výsluchu. Za tie roky som si ich už párkrát odsedela a nie je to prechádzka ružovou záhradou. „Kedy to je?“

„Budúci rok. Týždeň po súťaži NCAA.“

„Panebože. A budeš sa musieť zúčastniť, aby si sa kvalifikoval na olympijské hry v Melbourne, však?“

„Po majstrovstvách sveta nie.“ Má severoeurópsky prízvuk. Nie som si úplne istá, pri ktorých hláskach ho počuť, ale občas si ho všimnem.

„Samozrejme, začiatkom tohto roka. To si vyhral, takže budúci rok ideš oficiálne do Austrálie?“

Lahostajne prikývne, akoby mu na tom, že je olympionik, vôbec nezáležalo. Jeho tvár je... tá sánka ma núti myslieť na skoky do vody z útesov a jamka na jeho brade z neho robí filmovú hviezdu. Mohol by byť Kapitánom Amerika.

Kapitánom Švédsko. To je jedno.

„To je fantastické, drahý. Len dúfajme, že sa Penelope tiež kvalifikuje. Vlni v lete získala na Panamerických hrách bronz, ale s toľkými chybami.“ Typické podpichovanie pani Simovej. Rada naznačuje, že skokanský tím je netalentovaná banda, chronicky nehodná trénerských schopností jej manžela. V tomto smere by som jej oponovala, ale pokiaľ ide o mňa, nie som si istá, či sa mýli.

Lukas, našťastie, takéto výhrady nemá. „Stále sa zotavovala zo zranenia.“

„Ach, áno. Áno, samozrejme.“ Nervózne sa zasmieje. „Aj tak. Ty si všetky svoje preteky vyhral, však?“

Len nejasne zahmká.

„Tvoja mama na teba musí byť *taká* pyšná.“

Lukas vôbec neodpovedá, ale tetovanie na jeho koži sa pohne, akoby napínal svaly. Možno má s mamou taký krásny a nekonfliktný vzťah ako ja s otcom?

„Bude aj ona v Melbourne?“

Lukasova tvár by mohla byť megalitom na Veľkonočnom ostrove.

„Stavím sa, že sa nemôže dočkať, až ťa bude môcť pozvudiť.“

Náhle mu šklbne svalom v sánke, akoby ho od besnenia delila jediná otázka. No tak, pani Simová. *Nemusíte vedieť po švédsky, aby ste ho pochopili.*

„Keby to bolo jedno z mojich detí, vzala by som celú svoju rozvetvenú rodinu...“

„Lukas, zabudla som,“ preruším ju, „Pen ťa pred chvíľou hľadala.“

Pozrie mi do očí. „Naozaj.“ Nepýta sa. Vie, že klamem.

„Hej.“ *Leť, malý vtáčik. Buď slobodný.*

„Ospravedlňte ma,“ hodí smerom k pani Simovej. Zoberiem si trochu kokosového mlieka, ale keď sa obzriem, aby som sa uistila, že úspešne ušiel, znovu na mňa upiera pozornosť a...

Možno mu Pen o mne povedala, a preto ho tak zaujímam. Chce si so mnou pokecať? Vyrozprávať sa? Nájsť niekoho, kto ho chápe? Chce si úprimne pohovoriť ako jeden fetišista s druhým?

Možno by som sa mala stať párovou poradkyňou. Pekná alternatíva k medicíne. Mohli by mi odpustiť kredity za cudzí jazyk.

„Prvá várka je hotová,“ zakričí tréner od grilu. „Poďte si nabrať!“

Pomaly, potichu jem kurací hamburger, zatiaľ čo okolo mňa plynú rozhovory. Pen sedí predo mnou, je stredobodom pozornosti, rozdáva vtipné historky a hrejivé pocity. Lukas vedľa nej, ruky prekrížené na hrudi, hovorí málo, usmieva sa len zriedka. Pôsobí ako tichý, zdržanlivý chlapík. Spolu vyze-

rajú kruto, nepochopiteľne dokonale. V žiadnom prípade sa nepovažujem za škaredú, ale mám za sebou roky so strojčekom na zuboch a s vyrážkami, ktoré nie a nie odísť, a nebolo to ani tak dávno. Títo dvaja očividne nikdy neboli menej úchvatní. Fakt ťažko sa mi to trávi.

Prvýkrát majú všetci v tíme viac ako dvadsaťjeden rokov. Tréner rozlieva svoje domáce pivo a mrmle niečo o tom, že by to mal byť náš posledný dúšok alkoholu v tejto sezóne. Predstavujem si, ako ho mieša a kvasí v tej istej vani, kde Leo objavil masturbáciu, a odmietnem. Lukas a Victoria, ktorí sem prišli autom, sa po prvej fľaši zastavia. Dvojčatá si dajú po dve a poznamenajú, že je silnejšie ako bežné pivo. Pen... Ja neviem. Možno ani ona nepije. Smeje sa trochu hlasnejšie, ale stále sa správa rovnako okúzľujúco.

Po večeri sa spolu s Bree, Bellou, Devinom a Daleom presuniem na terasu, kde sa snažím nedávať najavo, ako ma zaráža, že jednovaječné dvojčatá chodia s ďalšími jednovaječnými dvojčatami.

Bolo to vopred naplánované? Ako sa stretli? Našiel jeden pár pravú lásku a potom donútili tých druhých do vzťahu? Je za tým nejaký fetiš? A prečo som tak hrozne zvedavá na súkromný život iných ľudí? Na niekoho, kto si užíva, keď je zviazaný ako veniec cesnaku, je to dosť ironické. Veľmi sa mi uľaví, keď sa Pen dokolíše, aby si „na chvíľu ukradla Vandy“, a zašepká mi: „Trochu divné, však? Dvojčatá chodia s dvojčatami?“

„Práve som myslela na to isté a mala som z toho strašné výčitky.“

„Ja viem, ja tiež.“

„Je nemiestne, že mi to vôbec napadlo, ale ak by každý pár mal dieťa...“

„Boli by to súrodenci!“

„Panebože, áno!“

Plesneme si, akoby sme rozlúštili ľudský genóm, a skončíme vzadu za domom, pri hojdačkách, ktoré musel tréner postaviť, keď boli jeho deti malé.

„Je všetko v poriadku?“ spýtam sa, keď si sadneme. Trochu sa pohodám, skúšam pevnosť preliezky.

„Áno.“ Zachichoce sa. Oči sa jej lesknú. „Až na to, že trénerovo kúpeľňové pivo mi riadne stúpa do hlavy. Len som potrebovala trochu pokoja. Aj ty si vyzerala, že by ti prospelo.“

Kedy tak nevyzerám? „Mám nájsť Lukasa, aby ťa zobral domov?“

„Bože, to je skvelý nápad.“ Chcem sa postaviť, ale zastaví ma. Ťuká do mobilu. „Napíšem mu. Aj tak prišiel len preto, lebo som trénerovi povedala, že príde.“

„Aha. Takže ste sa...“

„Rozišli? Hej. Som voľná ako vták.“ Trošku sa jej pletie jazyk. Nevyzerá veľmi nadšene.

„Chceš sa o tom, um, porozprávať?“ Nie som si istá, či som na to kvalifikovaná, ale predstava, že sa mi Pen chce vyrozprávať, vo mne vyvoláva príjemný pocit tepla. Kvôli môjmu zraneniu a neschopnosti zastaviť sa, kým nedosiahnem dokonalosť (takže nikdy) som si nenašla na vysokej veľa priateľov. Ani predtým.

„Chcem?“ Silene, roztrasene sa zasmieje. Potom sa pohľadom zameria na niečo za mnou a hlasnejšie zopakuje: „Chcem?“

Otočím sa. Lukas kráča smerom k nám a ako prvé mi napadne, že sem nemusel chodiť. Pen by som mu doručila. Až k jeho autu.

Jeho bosé kroky však nezastavujú. Slnko mu okolo krátkych vlasov tvorí rozptýlenú svätožiaru. Spýta sa: „Mám ťa zavieť domov?“